

Quo ostendit, iuxta D. Thomam, « quam spem habeat; quia non quamcumque, sed firmam quae dicitur fiducia. Spes enim etsi non sit de impossibili, tamen habet timorem coniunctum quandoque; et tunc proprie dicitur: spes. Spes quandoque est firma et sine timore, et tunc proprie dicitur: fiducia » (1). Et istam habuit Christus in adiutorio Patris. Et hanc habere tenemur nos in adiutorio Christi tantopere miseriae nostrae subvenientis.

Affectus. Ad te venio, misericordiosissime Iesu, super pectus tuum recumbere, et in Cor ingredi fidens. Quia miseriae nostrae non horruisti fieri particeps, compatieris mihi, omnium miserabilium, miserrimo. Non venisti profecto virtutes quaerere, sed peccata tollere: non iustos vocare, sed lapsos ac peccato perditos reparare et levare; non bona nostra colligere, sed miseriam assumere et tua impertire. Memento quod sumus tui; ideoque non convenit tantae misericordiae, tantam aegritudinem oblivisci. Quare fiducialiter clamo: miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam tuam! miserere nostri, quia multum repleti sumus despectione.

Deprecatio. Adesto supplicationibus nostris, omnipotens Deus; et quibus fiduciam sperandae pietatis indulges, consuetae misericordiae tribue benignus effectum. (Ex Brev. rom. feria IV, inf. hebdomadam Passionis).

(1) Exp. in hunc loc.

CONCIO XXVI.

THEMA: Idem Dominus omnium,
dives in omnes qui invocant illum.

(Ad Rom. X, 12).

IDEA CONCIONIS

PROP. Cor Iesu obsecrandum, quia dives in omnes qui invocant illud.
DIVISIO. Est dives: I. Quoad dona naturae; II. Quoad dona gratiae;
III. Quoad dona gloriae.

PARS I. Est dives quoad dona naturae, scilicet: a) Quoad bonum personale; b) Reale; c) Et commune.

PARS II. Est dives quoad dona gratiae nempe: a) Quoad gratiam conversionis; b) Sanctificationis; c) Et perseverantiae.

PARS III. Est dives quoad dona gloriae, nam: a) Centuplum dat pro dimissis; b) Imperium in obedientiae praemium; c) Regnum pro humilitate crucis; d) Divitias infinitas in compensationem mammonae pro amore suo relictas.

Exordium. Dives dicitur qui divitiis affluit, sive auro, vel argento, sive gemmis, sive nummis, vel rebus quibuscumque aestimabilibus. Si quis de suis sumptibus egens non subveniat, sed ad sola commoda, vel vitia, puta, gulam, luxuriam, et vanitates erogat, ut Epulo, vel si cumulet amans divitias, ut avarus, sui solius commodi, non vero alienae egestatis curator, misere damnatur: « mortuus est autem dives, et sepultus est in inferno » (1). Si quis autem egenorum misertus, manum suam aperit inopi et palmas suas extendit ad

(1) Luc. XVI, 22.

pauperem, imitatur Iesum, qui pertransiit benefaciendo; unde in aeternum gaudebit: « qui miseretur pauperis beatus erit » (1).

Sed sicut nullus est inter divites, ditior Corde Iesu, ita nullus beneficentior; quamobrem nubi ab Isaia comparetur: « Ecce Dominus ascendet super nubem levem » (2). Sicut a nubibus omnia gramina opimantur et foecundantur, ita a Corde Iesu omnes ditamur.

En quare a me statuatur haec

Propositio. *Cor Iesu obsecrandum, quia dives in omnes, qui invocant Illud.*

Triplicis generis sunt bona a Deo hominibus collata: bonum, nempe, creationis, redemptionis et glorificationis. Creatio, qua gratis de nihilo ad esse humanum producti sumus, caetera bona sive corporis, sive animae, sub nomine boni naturae, complectitur. Redemptio, per quam amicitiam, filiationem et similitudinem Dei ob peccatum perditas, rursus adepti sumus, omnia inaestimabilia dona gratiae, quae Deus nobis e coelo sola dignatione infinitae misericordiae suae, nullisque praecedentibus meritis largitur, summam includit. Glorificatio denique, qua fideles et rectos corde per suam infinitam potentiam potentes efficiet, ut videant et Illo in aeternum fruantur, omnia infinita et invisibilia bona gloriae complectitur, de quibus Apostolus: « Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in Cor hominis ascendit quae praeparavit Deus iis, qui diligunt illum » (3).

Nunc autem, quia omnia tradita sunt Christo, et de omnibus sibi traditis, participes nos efficere desiderat, imo ac replere, en quare coelestium thesaurorum ac divitiarum, quorum Cor Iesu est velut summum depositum, nos participes reddet, si humili decentique obsecratione petamus; est enim dives in omnes, qui invocant illud.

(1) *Prov.* XIV, 21.

(2) XIX, 1.

(3) *I ad Corinth.* II, 9.

Divisio. I. *Quoad dona naturae*; II. *Quoad dona gratiae*; III. *Quoad dona gloriae*.

PARS I. — DIVES EST QUOAD DONA NATURAE.

De naturalibus ac praesertim de divitiis, honoribus, dominiis, caeterisque exterioribus donis loquitur D. Paulus, cum de forma humili, qua Christus apparere dignatus est, disserens, ait: « propter vos egenus factus est, cum esset dives » (1). Ergo quamvis formam servi assumeret, et pauperis et humilis et dolentis, erat Dominus, dives, Deus et potens; illisque donis poterat apparere mundo circumdatus, sicut licuit et licet, iuxta placitum, distribuere, et in omnibus et singulis, prout vult, distribuit.

Ad clariorem rei intelligentiam, tripliciter bonum naturae considerabimus.

a) Ut bonum personale. Bonum personae, sive corporale, sive spiritale, a SS. Corde Iesu per obsecrationem obtinebimus. Dum vitam mortalem agebat, coecis visum, claudis gressum, leprosis sanitatem, mortuis vitam, et variis languoribus oppressis, perfectam curationem impertivit. Ab immundo spiritu daemonicum liberavit, lunaticum sanavit, mulierem adulteram ab accusatorum manibus eripuit, Magdalenae indulsit. Et notate, quod pene omnia miracula in languentes, rogatus fecit. Lazarum suscitavit, a sororibus quaesitus; puerum Centurionis sanavit, a nobili gentili expetitus; caeco visum restituit, ab ipso interpellatus; leprosum mundavit, invocatus. Et ita bonus erat Iesus quod etiam inimicis vel peccatoribus fidenter et importune obsecrantibus, petita concessit: sicut Cananaeae filiam, quae a demonio male torquebatur, liberavit (2).

Et quia charitas numquam excidit, quod olim gessit, adhuc gerit, geretque semper pro obsecrantibus se: « amen,

(1) *I ad Corint.* VIII, 9.

(2) *MATTH.* XV, 22.

dico vobis: et quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, hoc faciam » (1). Idest, quidquid per me, nomenque meum invocando petieritis a Patre, quod ad gloriam Dei divinitatisque meae manifestationem, ad confirmationem fidei pertineat, hoc faciam. Super quod S. Cyrillus: « Non ait, hoc Pater dabit vobis, hoc vobis a Patre impetrabo, sed hoc faciam; ut ostendat se, aequae ac Patrem, exaudire preces fidelium, sequere unum esse cum Patre Deum, unam esse utriusque operationem, omnipotentiam, essentiam » (2).

b) Ut bonum reale: v. g. divitias, aliaque saecularia bona, in quantum aeternae saluti deserviant, per obsecrationem a Iesu obtinebimus. Audi orationem Sapientis: « Mendicitatem et divitias ne dederis mihi: tribue tantum victui meo necessaria; ne forte satiatus illiciar ad negandum, et dicam: quis est Dominus? aut egestate compulsus iurem ac periurem nomen Dei mei » (3). Unde sicut haec bona sunt cum magna cautela appetenda, ita cum sobrietate et conformitate postulanda, animadvertentes et considerantes, iuxta Augustinum: « temporalia bona nos inflammare ventura, corrumpere venientia, torquere transeuntia; concupita marcescunt, adepta vilescunt, amissa vanescunt » (4).

Unde « habentes alimenta et quibus tegamur, his contenti simus » (5), quaerentes potius thesauros coelestes quam terrenos, ut ait S. Ambrosius: « Si quaeris thesauros, accipe invisibiles et occultos, quos in coelis, non quos in terrarum venis requiras. Esto pauper spiritu et eris dives; quia non in abundantia divitiarum est vita hominis, sed in virtute ac fide; istae te divitiae verum divitem facient, si sis in Deum dives » (6).

c) Ut bonum commune. Videns Iesus Hierusalem, flevit super eam. Et non solum propter futuram reprobationem flevit

(1) IOANN. XIV, 13.

(2) Libro IX.

(3) Prov. XXX, 8, 9.

(4) Homil. XXIII de verbis Apost.

(5) I ad Tim. VI, 8.

(6) De Abel et Cain lib. I, c. V.

sed etiam propter destructionem templi, desolationem urbis, dispersionem civitatis, et diuturnum vituperium Iudaeorum lacrimatus est.

Abrahamo promiserat Deus quod cresceret in gentem magnam; Iosue terram fluentem lac et mel; Sauli et Davidi triumphum de inimicis; Salomoni, pacem et regni splendorem. Quae bona, a populo Iudaico ablata, Deus populis christianis largitus est, et per Cor Iesu cupit affatim impertiri.

Sub nomine boni communis, cadit ordo, pax civitatis, prosperitas, et similia, quorum custodes sunt rectores populorum; « diligite Lumen sapientiae omnes, qui praestis populis » (1), et quorum cooperatores et veluti sustentaculum est ipsa civium multitudo, vivens subdita potestatibus sublimioribus, iuxta illud: « time Dominum, fili mi, et regem » (2). Quando rectores civitatis iustitiam diligunt, et subditi illos debite honorant, se invicem redamant, ad communem finem concurrunt obtinendum, ordinem, scilicet, prosperitatem et pacem, quae nihil aliud est, quam: tranquillitas ordinis. Quando vero, soluto hoc vinculo, vel ab alterutro vel ab utroque, sibi invicem adversantur, tunc evenit perturbatio ordinis, quae est destructio pacis. Et quia « omne regnum, divisum contra se, desolabitur » (3), tunc omnes et reges et populi, princeps et cives, in peius ruunt, et ipsa fides detrimentum patitur, et amor patriae evanescit.

Quod autem SS. Cor Iesu gaudeat de hoc bono christianarum civitatum, apparet ex facto; nam Iesus « ut appropinquavit (Hierosolymis) videns civitatem, flevit super illam » (4). Et quare? « quia venient dies in te, et circumdabunt te inimici tui vallo, et circumdabunt te, et coangustiabunt te undique, et ad terram prosternent te, et filios tuos qui in te sunt, et non relinquent in te lapidem super lapidem » (5).

(1) Sap. VI, 23.

(2) Prov. XXIV, 21.

(3) MATTH. XII, 25.

(4) LUC. XIX, 41.

(5) Vers. 43, 44.

« Veniet enim tempus cum obsedereris, et castris ante moenia tua positis, te circumdabunt et arctissime prement hostes tui, Romani, scilicet, exercitus; et ad terram prosternent te, omnes munitiones tuas, templum, arces, aedes funditus evertent et solo aequabunt, et filios tuos qui in te sunt, habitatores tuos occident, et ad terram allident, et non relinquent in te lapidem super lapidem. Sic te vastabunt ut non relinquant lapidem lapidi coherentem » (1). Flevit quia amabat et leges et Sancta Iudaeorum. Unde recte deducitur quod amet et leges et sancta christianorum. At si Deicidam populum Israeliticum amabat, quanto magis amabit christianum populum, cui nomen ab ipso Christo est, qui eum colit, adorat, qui Cordis eius SS.mo famulatur, obsequitur?

Ideo, pluries, invocato nomine eius, partae sunt victoriae ad decus religionis et patriae; et remedium ingruentium malorum, Eo adiuvante, impetratum, legimus: inter quae celeberrimum et memoria dignum, quod « ubi Massiliensem populum cum reliqua Dioecesi, quam fere totam pestilentia vastabat, publice Sanctissimi Cordi Iesu, omnium misericordiarum numquam exhauriendo fonti, Henricus Franciscus Xaverius, Episcopus Massiliensis consecravit, anno fere 1722, ex illa hora imminui semper et usque ad cessationem omnimodam decrescere manifeste visa est lues pestifera » (2).

Quapropter Ecclesia quotidie Dominum praecatur, non solum pro Papa et Antistite, sed et pro rege eiusque prole, et pro exercitu suo, ut ab omni adversitate liberet, pro pace et tranquillitate populi sibi commissi; pro omnibus inimicis nostris superandis, et nequitis ab Ecclesia repellendis, ut per merita Iesu, in cuius nomine fit oratio, haec bona communia civilibus societatibus christianis, Deus miseratus clementer concedat.

(1) Vide IOSEPHUM, libro VII, *De bello Iudaico*. c. XVIII.

(2) *Litterae Epist. Massil. ad Benedict. XIII postulantis ut fest. SS. Cordis cum of. et Miss. celebretur* (NILLES).

PARS II. — DIVES QUOAD DONA GRATIAE.

Tria sunt genera gratiarum in dono redemptionis contenta: conversionis, nempe, sanctificationis, et perseverantiae, quas per obsecrationem a Corde Iesu obtinebimus.

a) Conversionis, iuxta illud: « derelinquat impius viam suam, et vir iniquus cogitationes suas, et revertatur ad Dominum et miserebitur eius » (1). Haec gratia, quae duo importat, recedere a malo et facere bonum, non efficacem pluries sortitur effectum, vel quia non postulatur, seu male postulatur, vel quia data spernitur. Oportet ergo quod iusti a Corde Iesu postulent et gratiam sufficientem, qua peccatores convertantur ad bonam frugem, et gratiam efficacem, qua voluntas eorum flectatur, et Deum vocantem non recuset.

Cum nihil sit in vita spirituali praestantius conversione (est enim ianua totius progressus et principium coelestium omnium charismatum quibus ad salvationem pervenitur); cum nihil sit peccatori utilius conversione, sine qua nemo salvatur: « nisi poenitentiam egeritis, omnes simul peribitis » (2); cum nihil sit Cordi Iesu delectabilius, quam salvum facere quod perierat; et nihil hac iucundius coelo, in quo « gaudium erit super uno peccatore poenitentiam agente, quam super nonaginta novem iustis, qui non indigent poenitentia » (3); cum tandem nihil ad socios Apostolatus orationis magis pertineat, quam conversionem peccatorum enixe a Domino deprecari; certe prae oculis semper haec spiritualis necessitas habenda est, ad quam sublevandam nullum utilius Corde Iesu medium potest excogitari. En verba promissionis « Commenda hanc devotionem animarum pastoribus, ut instrumentum aptissimum quo corda, saxis duriora, ad poenitentiae lacrimas emolliant » (4). Et rursus: « Fidelibus omnibus, ut modum prae-

(1) ISAI. LV, 7.

(2) LUC. XIII, 5.

(3) LUC. XV, 7.

(4) *Cor Iesu ad B. Margaritam*.